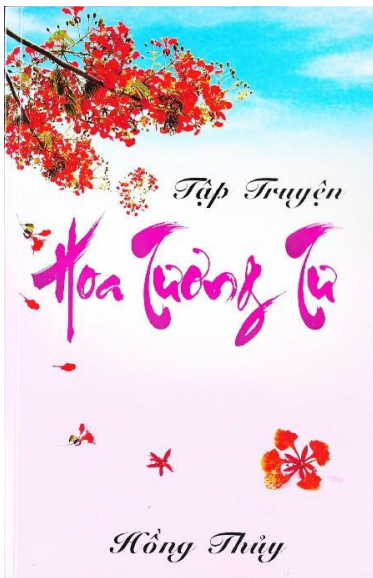

Hoa Tương Tư

1. Trích người viết Nhà Văn Nữ HỒNG THỦY Hoàng Hải Thủy người đàn ông yêu vợ nhất trên đời

Nếu không lưu lạc qua xứ người, chắc chẳng bao giờ tôi có cơ hội trở thành cô em gái của anh chị Hoàng Hải Thủy, để được biết một chuyện không thể nào ngờ: một nhà văn nổi tiếng, đẹp trai, hào hoa phong nhã như anh Hoàng Hải Thủy lại là một người chồng ngoan và ‘cực kỳ’ yêu vợ. Ở tuổi ngoài 80, nỗi lo sợ lớn nhất của anh Hoàng Hải Thủy là chị bỏ đi trước anh và anh phải sống một mình. Có lẽ tại anh chị có một tình yêu đẹp quá. Tôi dám nói như vậy vì anh có tặng tôi **tập thơ của anh xuất bản năm 1995**. Trong những bài Thơ HHT tôi đọc được Tình Yêu của Anh Chị. Cuộc Tình đã thấm đượm trong 60 năm.

Mở đầu tập Thơ là ảnh chị Hoàng Hải Thủy với nụ cười Mona Lisa. Hình này chị chụp khi tóc chị đã điểm sương, nhưng trông chị còn đẹp. Trên tấm ảnh là giòng chữ:

“Tặng Alice. Washington DC Cuối Thu 94.”

Chữ ký Hoàng Hải Thủy rất bay bướm. Có bông hoa dưới chữ ký.

Trang tiếp theo là 4 câu Thơ **Alice 54**

*Mùa thu mây trắng xây thành
Tình em màu ấy có xanh da trời
Hoa lòng em có về tươi
Môi em có thắm nửa đời vì anh?
Thu 1954*

Bài thơ thứ nhì là bài *Yêu Hoài Ngàn Năm*; HH Thủy làm bài thơ này ngày 15 tháng 10 năm 1977 trong Phòng Biệt Giám Nhà Tù Số 4 Phan Đăng Lưu. Trong ngôn ngữ ngục tù Cộng sản, Phòng Biệt Giám – gọi theo Tàu – là phòng giam một người; tiếng Pháp của Phòng Biệt Giám là *xà-lim: cellule*.

Yêu Hoài Ngàn Năm

*Yêu nhau ngày tháng qua nhanh
Ba mươi năm lẻ chúng mình yêu nhau
Từ xanh đến bạc mái đầu
Tình Ta nước biển một màu như xưa
Yêu bao giờ, đến bao giờ
Thời gian nào rộng cho vừa tình ta?
Lòng em hoa vẫn tươi hoa
Môi em thắm đến em già chưa phai
Yêu kiếp này, hẹn kiếp mai
Ngàn năm yêu mãi, yêu hoài nghe em
Mặt trời có lặn về đêm
Sáng mai em dậy bên thềm lại soi
Cuộc đời có khóc, có cười
Có cay đắng, có ngọt bùi mới hay
Thu về trời lại xanh mây
Đấy trời anh thấy những ngày ta yêu
Càng yêu, yêu lại càng nhiều
Nhớ em, anh nhắn một điều: yêu em*

Đọc bài thơ này tôi chắc nhiều người cảm nhận được tình anh Hoàng Hải Thủy trao cho chị Alice tràn đầy và chung thủy đến như thế nào.

Những ngày ở tù buồn khổ, cơ cực, Tình Yêu tạo cho anh cảm hứng làm những vần thơ cho chị. Những câu thơ đọc lên nghe nát cả lòng

*Nằm trong khám tối âm u
Buồn nghe đêm lạnh sương mù sa mưa
Bồi hồi tưởng mái nhà xưa
Ngày đi đã nát, bây giờ ra sao?
Thương em nhạt phấn, phai đào
Đêm đêm trở giấc chiêm bao một mình
Ngủ đi em, mộng bình minh
Mưa bao nhiêu giọt là tình bấy nhiêu*

*

*Nằm trong khám tối nghe mưa
Đêm nào cũng thấy đêm thừa trống canh
Thương nhau nên ngủ không đành
Nhớ nhau nhưng mộng không thành em ơi
Anh nghe từng tiếng lệ rơi
Biết em đang khóc nên trời đổ mưa...
Làm trong xà-lim Nhà Tù
Số 4 Phan Đăng Lưu năm 1976*

o O o

Mới 10 tuổi chú nhi đồng Dương Trọng Hải (tên thật của anh Hoàng Hải Thủy) đã nuôi mộng trở thành văn sĩ. Ngay năm 10 tuổi anh mê đọc Giông Tố của Vũ Trọng Phụng và Trường Đời của Lê Văn Trương. Anh phục các ông văn sĩ, anh thấy các ông như những Ông Trời trong những tác phẩm của các ông. Các ông có quyền tạo ra các nhân vật, tạo ra cuộc sống đa dạng cũng như định mệnh của các nhân vật đó. Anh bắt đầu viết văn năm 18 tuổi. Một năm sau, 1952, anh dự cuộc thi Truyện Ngắn do Nhật báo Tiếng Dội tổ chức. Truyện được chọn đăng báo là tác giả được nhà báo trả 200\$. Số tiền khá hấp dẫn với chàng trai 19 tuổi.

Năm 1952, Truyện ngắn dự thi 'Người Con Gái Áo Xanh' của anh được Giải Nhất. Tiền thưởng là 3.000\$. Ông Trần Tấn Quốc, chủ nhiệm nhật báo Tiếng Dội đãi ba người trúng giải Nhất, Nhì, Ba bữa tiệc cao lầu, rồi đưa mỗi người một tấm check – ngân phiếu. Đi lãnh tấm chi phiếu thứ nhất trong đời ở Ngân Hàng, về nhà anh biếu thầy mẹ anh 500\$, anh chia cho các em anh một phần. Anh đi may cho anh bộ complet đầu tiên với giá 700\$. Bộ complet bằng tiền của anh. Từ đó sự nghiệp văn chương của anh bắt đầu khởi sắc. Những truyện dài đăng trên các báo của anh hấp dẫn người đọc. Lần lượt các truyện dài đăng báo của anh như *Như Truyện Thần Tiên, Tim Em nơi Thiên Đường, Định Mệnh đã an bài*, v...v... được các nhà xuất bản mua bản quyền xuất bản nhiều lần. Tác phẩm nổi tiếng nhất của anh là cuốn tiểu thuyết phóng tác **Kiều Giang**. Anh lấy tên cô con gái cưng, bé Kiều Giang lúc đó mới được 6 tháng để đặt tên cho tác phẩm này.

Nói tới nhà văn Hoàng Hải Thủy là ai cũng nghĩ ngay tới tác phẩm Kiều Giang. Điều này đã cho anh cảm hứng sáng tác bài thơ làm trong Xà lim Khu B, trại giam Phan Đăng Lưu năm 1978. Có những câu đọc muốn ứa nước mắt.

*Người bạn tù hỏi qua song cửa
Phải anh là Hoàng Hải Thủy
Anh viết truyện Kiều Giang?
Kiều Giang ...!
Ôi tên con, tên ngọc, tên vàng
Làm bố vỡ tim và hồn nức nở
Khi đặt tên con đâu ngờ có thuở
Nghe tên con giữa chốn lao tù
Những đêm dài ngục tối âm u*

*Bố thấy mắt con sáng bừng rực rỡ
Bố yêu con trong từng hơi thở
Trong trái tim hồng, trong giòng máu đỏ
Kiều Giang ơi, tiếng kêu thương nhớ
Con có run da thịt đêm nay?
Bố cho con trọn máu xương này.*

Anh chị có 3 người con 2 trai 1 gái. Hoài Nguyên và Kiều Giang ở Texas và Ohio. Hải Triều ở Sài Gòn. Tôi hỏi tại sao anh chị lại chọn Virginia để định cư. Anh cho biết anh quen biết anh Anh Ngọc (ca sĩ rất nổi tiếng của VN ngày xưa). Hồi anh còn ở VN, anh Anh Ngọc, ở Hoa Kỳ, có gửi về cho anh một tấm ảnh anh chị Anh Ngọc ngồi trên một thảm cỏ xanh, trên thảm cỏ có những chiếc lá vàng, quanh anh chị là cả một rừng lá thu vàng.

Anh Hoàng Hải Thủy mê ngay phong cảnh quá đẹp đó nên khi có giấy tờ được sang Mỹ, anh chị quyết định chọn nơi có thảm cỏ xanh và rừng lá vàng tuyệt đẹp để định cư. Đó là tiểu bang Virginia, một tiểu bang có cái tên tình tứ *Virginia is for Lovers*.

Anh chị chọn Virginia vì ở Virginia anh chị có mấy người bạn thân và có bà Khúc Minh Thơ, người hết lòng giúp đỡ những cựu tù nhân chính trị ở VN qua Hoa Kỳ tị nạn.

Thời gian đầu anh chị thường dự những buổi họp văn nghệ. Từ 10 năm nay, vì tuổi tác, anh chị không tham dự những hội hè đình đám nữa. Những ngày gần đây sức khoẻ chị suy yếu, anh sợ chị sẽ bỏ anh đi trước. Chị bị ngã mấy lần. Anh tâm sự anh không thể sống thiếu chị.

Tôi trêu anh: tại chị nấu ăn ngon và cứng anh quá. Chị Hoàng Hải Thủy làm chả giò rất ngon. Nhắc đến chả giò tôi nhớ một kỷ niệm rất cảm động với anh chị. Một hôm tôi tình cờ gặp anh chị ở chợ Việt Nam bên Virginia. Chị em tôi mừng rỡ ôm chầm lấy nhau vì lâu quá hai chị em mới có dịp gặp nhau. Chúng tôi ở cách xa nhau. Tôi ở Maryland, anh chị ở Virginia. Đang nói chuyện với tôi bỗng chị quay qua anh, nói:

– Anh về nhà lấy gói chả giò em để trên ngăn đá mang ra đây em biếu cô Thủy. Em ở đây nói chuyện với cô ấy. Lâu quá chị em mới gặp nhau.

Tôi cảm thấy nào cũng không được, anh đi thật nhanh ra xe để về nhà lấy chả giò cho tôi. Anh chị thương tôi như vậy đó và tôi cũng rất quý mến anh chị. Chị rất dễ thương nên được lòng nhiều bà cùng cư ngụ trong tòa nhà.

Một hôm tôi tới thăm anh chị đúng lúc anh đi đón chị ở nhà thương vừa về tới. Tôi thấy một bình hoa hồng thật đẹp của các bà cùng sống trong nhà để sẵn ở cửa phòng để mừng đón chị về. Vào trong nhà lại thấy bao nhiêu là bánh trái. Anh nói cửa các bà hàng xóm thấy chị đau nên mang tặng. Có mấy ai được mọi người quý mến như anh chị đâu.

Tôi rất mừng thấy anh còn khoẻ mạnh dù tuổi đã cao. Ngoài 80 mà anh vẫn còn phong độ, sáng suốt. Vẫn lái xe đưa chị đi chợ và viết bài cho các báo. Điều hạnh phúc nhất là tình yêu của anh chị sau 62 năm vẫn còn thắm thiết như những ngày đầu.

Ngày đó gia đình chị đi Vũng Tàu nghỉ mát, mượn nguyên một Villa. Anh họ của chị – con ông bác – là bạn thân của anh, rủ anh cùng ra Vũng Tàu. Biển xanh, nắng vàng và những đêm trăng thơ mộng của Vũng Tàu đã cho cặp trai tài gái sắc có cơ hội gần gũi và nảy sinh tình cảm với nhau.

Kết quả anh tỏ tình và xin cưới chị. Anh kể: Tối hôm trước vừa tỏ tình với chị thì sáng hôm sau khi ra phố uống café, mua tờ báo đọc, thấy trên trang nhất giòng chữ 8 cột:

Hiệp Định Geneve ký kết. Hết chiến tranh, chia đôi đất nước.

Ngày anh chị quyết định kết hợp cuộc đời là ngày đất nước chia đôi thành hai miền Nam Bắc. Ngày đó không chỉ là ngày đặc biệt khiến anh chị nhớ mãi, mà cũng là ngày mà mọi người dân Việt không thể nào quên.

o O o

2. CTHĐ:

Một Ngày Tháng Ba 2017 tôi đến dự Buổi Ra Mắt tác phẩm *Hoa Tương Tư* của Nhà Văn Nữ Hồng Thủy. Buổi Ra Mắt thành công quá đẹp, quá vui. Hội trường đầy người. Tác giả và tác phẩm được chào đón nồng nhiệt. Xin chia vui với Nhà Văn Nữ Hồng Thủy.

Thân tặng Nhà Văn Nữ Hồng Thủy bài thơ *Chiều Xa Quê*. Thơ của Kiều Giang, con gái tôi.

CHIỀU XA QUÊ (KIỀU GIANG)

*Bước lên xe bus mỗi chiều
Bước vào đời mới ít nhiều ngạc nhiên.
Một đô một chỗ bình yên
Ngoài kia thiên hạ nổi chìm mặc ai.
Xe đi không vội đường dài
Mang theo mình những mặt người lạ nhau.
Tóc và da đủ sắc màu
Cùng đau chung một nỗi đau quê người.
Ngang qua góc vắng bồi hồi
Một giàn mướp đẹp nắng phơi sắc vàng.
Thiếu con bướm trắng bay ngang,
Thiếu câu thơ cũ, hoa vàng vô duyên.
Xe ngừng, kẻ xuống, người lên.
Buồn se áo nỉ, buồn tênh tiếng giầy.
Đèn đêm khép lại một ngày.
Trời thu sầu lạnh vai gầy xác xơ.
Nửa đời bỏ lại hững hờ
Nửa đời sau có bao giờ lại yêu.
Sống buồn như thể sống vờ.
Sống vui như thể cơn mơ kéo dài.*

Houston 2005.

o O o

CTHD:

Tôi nhớ lại những buổi sáng năm xưa tôi trở dậy trong sà-lim Nhà Tù Số 4 Phan Đăng Lưu, xương cốt mỗi rừ vì nằm co quắp trên bệ xi-măng, ngồi trong vùng sáng mờ từ bên ngoài lọt vào qua ô cửa gió – ô cửa gió trên cửa sắt sà-lim nhỏ bằng quyển sách – ca nước lạnh để trước mặt, thêm ly cà-phê nóng, thêm khói thuốc lá..., tù không biết ngày nào được trở về mái nhà xưa và vòng tay gầy của người vợ hiền, nhưng những buổi sáng sà-lim ấy tôi không buồn, không tuyệt vọng... như những buổi sáng năm nay tôi sống an ninh ở xứ Mỹ.

Đây là bài thơ Buồn tôi làm ở Sài Gòn năm 1976.

Năm 1976 vợ chồng tôi lúu ríu sống bên nhau trong căn nhà nhỏ trong xóm nhà được gọi là Cư Xá Tự Do – cư xá ở giữa Ngã Ba Ông Tạ và Ngã Tư Bảy Hiền.

*Như cánh lá vàng sau trận cuồng phong
Anh rạt về đây, xóm hẹp, người đông.
Nhà Em, nhà Anh cách hai thước ngõ
Những chiều mưa buồn nước ngập như sông.
Em đứng nảo nùng trước dàn ván gỗ
Như người chinh phụ ôm con đợi trông.
Anh đứng võ vàng sau khung cửa sổ
Như người tù nhìn trời qua chấn song.
Anh đứng trông mây, Em đứng trông chồng.
Vắng chồng con bé, con bông, Em mang.
Cái bóng là cái bóng bang.
Mẹ bóng yêu bóng, bóng càng làm thơ.*

Tiếng ru hò, tiếng khóc ơ
Vương trên khung cửa bấy giờ tang thương.
Đìu hiu cuối ngõ, cùng đường.
Bên Anh tuyệt vọng, đoạn trường bên Em.
Ngày qua ngày, đêm theo đêm
Ngày rơi tàn tạ, đêm chìm phôi pha.
Buồn từ trong cửa buồn ra
Buồn từ ngã bảy, ngã ba buồn về.
Ta đang sống, ta đang mê,
Hay ta đang chết nã nê, Em ơi ?

Hoa Tương Tư, Tập Truyện, Nhà Văn Nữ Hồng Thủy.
400 trang. Giá 20 Mỹ Kim. Nhà Xuất bản Kỹ Nguyên Mới. Liên lạc: Hồng Thủy
12234 McDonald Chapel Dr
Gaithersburg. MD 20878
tvhongthuy@gmail.com